

LAUREN ASHER

Collided

DIRTY AIR 2

Vertaald door Nikki Greveling

Amsterdam · Antwerpen

PROLOOG

Sophie

DRIE JAAR GELEDEN

Wet je wat er gebeurt als je achttien wordt? Dan kun je ineens 's avonds genieten van je vrijheid, op ontdekking gaan en wijn uit dozen drinken.

Voor mij gold dat niet toen ik achttien werd. Tenminste, nog niet. James Mitchell ruikt problemen op kilometers afstand dankzij zijn ervaring met bad-boy-coureurs in de F1 die hem hebben geleerd hoe hij zijn dochter moet aanpakken. Sinds we van Californië naar Italië zijn verhuisd toen ik vijf jaar oud was, krijg ik al dezelfde behandeling als de coureurs die hij bij Bandini onder contract heeft. In dit huis moet ik me houden aan zijn drie R'en: Respect, Regels en Rekenschap.

Mijn vader liet me deze zomer meegaan naar één Grand Prix voordat mijn lessen op de universiteit begonnen. Dat gebeurde zelden, aangezien hij me al uit de F1-wereld houdt sinds ik borsten heb gekregen en heb geleerd welke kleren mijn lichaam goed doen uitkomen.

Vanochtend liep ik met mijn armen over elkaar geslagen door onze hotelkamer, met een pruilmondje. Mijn vader had een neutrale gezichts-

uitdrukking, zijn grijze haren perfect gestyled, en was niet erg onder de indruk terwijl ik protesteerde tegen zijn plan.

Raad eens wie de strijd heeft gewonnen? Niet ik, voor het geval je je dat afvroeg, maar bedankt voor je steun.

In plaats van dat ik in de garage van Bandini sta, had mijn vader geregeld dat ik me zou verkleden als prinses voor het verjaardagsfeestje van een kind, om daar gezichten te schminken. Laat je niet misleiden, ik ben misschien wel even groot als de achtjarigen die hier rondrennen, maar mijn brein, scherpzinnigheid en brutaliteit compenseren mijn kleine bouw.

Ik ben net chocolade met knettersuiker: zoet maar krachtig.

Ik haal mijn handen over mijn belachelijke Rapunzel-kostuum dat mijn vader heeft gekocht. Dom van hem om de maat niet te checken, want hij had niet door dat hij een kinderkostuum voor me kocht. De fluwelen stof bedekt nauwelijks mijn borsten, wat suggereert dat ik veel meer te bieden heb dan snoep en schmink voor nietsvermoedende feestgangers. De rok komt tot halverwege mijn bovenbenen, waardoor je mijn gebruikte benen en witte Converse-sneakers eronder ziet, want ja, deze prinses draagt comfortabele schoenen. De pot op met hakken en het zijn van een zwak prinsesje dat gered moet worden door een knappe prins.

Nee, dank je. Ik red veel liever zelf de dag op sneakers.

Eenmaal op het feest laat ik mijn slechte humeur varen. Schminken kan best leuk zijn, zodat ik mijn artistieke talenten kan laten zien die ik tegenwoordig in het niets laat vergaan.

Ik ben namelijk al gek op kunst sinds mijn tweede, toen ik een verfkwest oppakte en besloot om alle canvasstoelen in onze keuken onder te klieren nadat ik te veel afleveringen van *Bob Ross* had gezien. Mijn vader was er niet blij mee toen hij op natte verf ging zitten en meteen een afdruk van een zonnebloem op zijn achterste kreeg. Ik zou graag willen zeggen dat die dag een kunstenaar werd geboren, maar mijn vader ziet mijn creativiteit als niets meer dan een hobby.

Dus in plaats van een studie te volgen gerelateerd aan kunst, word ik gedwongen om lessen te volgen over het bedrijfsleven.

Ik val bijna in slaap als ik er alleen maar aan denk.

Maar ik wil mijn vader gelukkig maken omdat hij me nooit teleurstelt. Geef het vaderskindje in me maar de schuld. Hij doet zoveel, is moeder en vader tegelijkertijd, hoe ongemakkelijk dat soms ook voor hem is.

Vandaag kan ik op zijn minst minikunstwerken op ieders gezicht maken. Ik kies voor iedereen een ander thema, want ik ben absoluut geen basic bitch. Zo was ik toch al nooit, niet sinds mijn vader een *Star Wars*-rugzak voor me kocht in plaats van een met prinsessen erop, want zijn dochter geloofde natuurlijk niet in sprookjes.

Ik scrol door mijn telefoon om mezelf te vermaken. De kinderen gaan door naar de springkastelen als ze mij of de clown niet meer interessant vinden. Die laatste werpt me geniepige lachjes toe vanaf de andere kant van de tuin en maakt vreemde fallische gebaren met zijn ballondieren terwijl hij geluidloos zegt dat ik hem moet bellen.

Iemand leunt tegen de tafel waar ik al mijn schminkspullen op heb uitgesteld. Mijn blik glijdt over zijn spijkerbroek voordat ik de gebruikte armen zie die hij over elkaar heeft geslagen voor zijn stevige borst. Dikke spieren steken strak af tegen de zwarte stof. Ik hou mijn adem in als ik twee ijzig blauwe ogen zie, de kleur van smeltende gletsjers in het noordpoolgebied.

Ik ben een kunstenaar, geen dichter.

‘Knipper twee keer met je ogen als je hier tegen je zin wordt vastgehouden.’ Hij grijnst naar me. Zijn stem heeft een licht accent dat ik niet kan plaatsen, soepel Engels, maar toch anders.

Mijn mond valt open voordat ik hem weer dichtdoe, want holy shit. Deze gast ziet eruit alsof hij ergens op een strand hoort te staan met een surfplank, met zijn blonde haren en de zomergloed op zijn huid. Ik kijk om me heen om te checken of ik me wel op een verjaardagsfeestje van een kind bevind en niet in een droom. Het springkasteel beweegt op en neer en het geschreeuw van kinderen herinnert me eraan dat dit echt gebeurt.

‘O, shit. Ik wist dat er iets geks aan de hand was met Evan. Wie had gedacht dat hij graag prachtige vrouwen gevangenhoudt en aankleedt als

gestoorde Disneypersonages uit een of andere pornofilm?’ De ogen van de vreemde glijden over mijn lichaam.

Mijn wangen beginnen ongecontroleerd te branden door zijn blik en ik ervaar een nieuwe reactie op deze man. ‘O mijn god. Néé. Evan is heel aardig tegen me. En hij is getrouwd. Ik ben hier om de gezichten van de kinderen te schminken en zo. Zijn dochter gelooft dat ik Rapunzel ben.’ Ik friemel met de schminktubes terwijl ik aan het ratelen ben en laat er per ongeluk een paar op de grond vallen.

Ik buig voorover om ze op te rapen, maar de vreemde man is me te snel af en onze vingers raken elkaar. Zijn huid straalt warmte uit en mijn hart maakt een sprongetje door het contact.

Eh. Oké.

De vreemde krijgt een glimp van mijn décolleté te zien als ik me terugtrek met mijn schmink. Ik gooi mijn blonde haren opzij terwijl ik me op de tafel concentreer, om zo mijn blosjes te verbergen. Deze ontmoeting gaat helemaal niet goed en het lijkt net alsof ik geen idee heb hoe ik me in de buurt van een onredelijk aantrekkelijke man moet gedragen.

Kan ik de schuld geven aan het feit dat ik het grootste deel van mijn leven op een katholieke meisjesschool heb gezeten? Dat klinkt geloofwaardig.

‘Ah, ze kan praten.’ Hij laat een harde lach horen, waarbij zijn borst schudt voordat hij zichzelf in de hand krijgt.

‘Duh.’

Hij wijst naar de verschillende kwasten die ik in een perfecte rij heb liggen, waarbij zijn dikke vingers op een schminktube blijven liggen. ‘Hou je van schilderen?’

‘Het is een guilty pleasure. Een geheim waar maar weinig mensen van afweten.’

‘Ik kan een goed geheim wel waarderen.’ Hij legt een vinger op zijn mond, wat mijn aandacht naar zijn volle lippen trekt.

‘Jij en de rest van de wereld. Wil je er zelf een delen zodat we gelijkstaan?’ Mijn mond gaat sneller dan mijn brein en werkt zonder filter.

‘Ik ben niet goed in geheimen.’ Hij haalt zijn schouders op.

‘Dan ben ik niet goed in praten.’ Ik sla mijn armen over elkaar voor mijn borst, waardoor mijn borsten een centimeter omhoogkomen. Oeps.

Zijn blik zakt als ik mijn armen weer loshaal. ‘Je hebt pit. Goed dan. Elke avond voor het slapengaan lees ik graag minimaal één hoofdstuk van een boek. Een traditie die ik heb al sinds ik een kind was, ondanks een druk leven.’ Hij vertelt het me alsof het een groot geheim is, een contrast met zijn uitstraling als sporter. Op de een of andere manier maakt het hem sexyer.

‘Wat is je favoriete boek?’ Argwaan klinkt door in mijn stem.

‘Als je een favoriet hebt, dan vertrouw ik je niet. Elke lezer kan er minimaal vijf zo opnoemen.’ Zijn blauwe ogen houden mijn blik vast.

O, wow. Deze gast houdt oprecht van lezen. Hij grijnst als ik achteloos met mijn ogen rol, niet erg gemeend.

‘Oké. Noem dan je favoriete auteur, aangezien je zo geleerd bent.’ Mijn stem klinkt hees. Ik stel me hem in bed voor, met warrige, blonde haren terwijl hij een leesbril op heeft en een dikke paperback in zijn handen, aangezien hij liever praktisch is dan dat hij een zware hardcover bij zich draagt.

Zucht. Verdomme, hij en zijn nerdgeheim.

‘Brandon Sanderson. Geen twijfel mogelijk.’ Hij begint zachter te praten.

‘Een man die van fantasy houdt. Wat schattig.’

‘Ik zou jouw beste fantasy zijn, daar heb ik geen boek voor nodig.’

Een kind komt op mijn schminktafel af en ploft op de stoel voor me neer.

‘*Ciao, amico. Che cosa vuoi...*’ Ik draai me naar het kind om.

‘Shit. Je bent knap en je spreekt Italiaans.’ Hij glimlacht breed voordat hij zich tot het kind richt. ‘Twintig euro. Laat ons met rust.’ De man met de blonde haren en blauwe ogen haalt een biljet van twintig euro uit zijn designerportemonnee. Het kind snapt de betekenis achter zijn woorden, pakt het geld aan en rent weg, waardoor we weer alleen zijn.

Ik lach om de absurde situatie. Mijn nieuwe metgezel brengt me van mijn stuk door te gaan zitten en zijn armen over elkaar te slaan.

‘Maak me weerzinwekkend.’ Zijn brede grijns vult mijn borst met warmte. Het is een nieuwe sensatie die ik niet kan omschrijven en mijn wangen worden warm.

‘Als je het echt wilt. Maar ik denk niet dat je het aankunt – of mij.’ Ik toon hem een speelse lach. Als mijn hart niet zo tekeering in mijn borst, zou ik trots zijn op mijn flirtpogingen.

‘Kom nou. Beledig mijn talenten niet.’ Hij legt een grote hand op zijn borst terwijl hij zijn onderlip laat wiebelen. Ik vind de manier waarop hij zijn klinkers extra lang maakt en nadruk legt op de t’s geweldig. Ik kan zijn accent niet plaatsen, dat helemaal niet op mijn Amerikaans-Italiaans lijkt.

‘Alle twee?’ Ik schud mijn hoofd naar hem.

Hij laat zijn hoofd zakken en laat een diepe lach horen, de starende ouders om ons heen kunnen hem geen fuck schelen.

‘En welke twee talenten denk je dat ik heb? Nu maak je me nieuwsgierig.’ Hij glimlacht naar me en ik zie een rij witte tanden. Er schiet me een idee te binnen om zijn perfecte gezicht te verprutsen, om zijn fraaie uiterlijk en wat van zijn aantrekkingskracht weg te halen.

Ik tik op mijn kin met mijn verfwast. ‘Mensen omkopen en geen hints snappen. Twee erg onaantrekkelijke trekjes als je het mij vraagt.’

Hij schudt met zijn hoofd en zijn lippen vechten tegen een lach. Ik knijp wat zwarte gezichtsverf op een palet, waarna ik mijn kwast door de zwarte kleur haal.

Met mijn vingers duw ik zijn kin omhoog, zodat ik zijn felle ogen en dikke, blonde wimpers beter zie. ‘Goed, niet bewegen. Ik wil het niet verpesten voordat ik zelfs maar ben begonnen.’

Er gaat een rilling door de vreemde man als mijn vingers zijn gezicht raken terwijl ik mijn kwast over zijn huid beweeg en de zwarte kleur zijn gebruinde teint vervangt. Hij ruikt schoon en duur, een mix van shampoo en een of ander duur mannenparfum. Zijn blauwe ogen blijven de hele

tijd op mijn gezicht gericht, behalve als ik hem vraag ze dicht te doen zodat ik zijn oogleden kan schminken.

Zijn doordringende blik verrast me. Ik probeer me te concentreren, op mijn hoede voor zijn aantrekkingskracht die ik voel door hoe mijn wangen kleuren en het gevoel van mijn huid die opwarmt als ik hem aanraak.

Ik focus op mijn taak terwijl ik zijn blikken negeer. Hij ziet er jong uit, maar hij is hoe dan ook te oud voor mij. Ik schat hem ergens halverwege de twintig, gezien zijn uiterlijk, de kleine rimpeltjes als hij lacht. Onze gezichten zijn een paar centimeter van elkaar terwijl ik hem schmink en elk kuiltje en litteken in zijn huid leer kennen. De zwarte schmink contrasteert met zijn scherpe jukbeenderen.

Ik volg de lijn van zijn nek met het uiteinde van mijn kwast en hij rilt lichtjes, zo subtiel dat ik de beweging bijna miste. 'Vind je het erg als ik je nek meepak?'

Zijn halfdichte ogen staren me aan. 'Mag ik dan de jouwe na afloop zoenen?'

'Ik ga doen alsof je dat niet hebt gezegd, want je bent veel te oud voor me.' Zodra die woorden mijn mond verlaten, wil ik ze al terugnemen.

'Wie zegt dat?'

'Dat blijkt uit het feit dat je eruitziet alsof je een goedgevulde spaarrekening en een stabiel inkomen hebt.'

Zijn fonkelende ogen houden me gevangen. 'Wat ben je een opmerkelijke prinses. Wat aan mij straalt uit dat ik een volle bankrekening heb?'

'Ik draag Converse-sneakers vanwege het budget van een eerstejaarsstudent op de universiteit terwijl jij Gucci-sneakers draagt en kinderen omkoopt met een portemonnee van Louis Vuitton.'

'Ah, wat opletten. Achttien is absoluut te jong.' Zijn blik schiet opzij.

'Yep, maar je hebt geluk dat ik niet te jong ben om je wereld op z'n kop te zetten.' Ik tik met mijn kwast op de zijkant van zijn gezicht om mijn kunstwerk aan te duiden.

Hij lacht en om de een of andere reden vind ik het leuk om hem

aan het lachen te maken. Ik pak de spiegel van tafel en laat zien hoe hij eruitziet.

‘Holy shit. Je bent echt getalenteerd met een kwast. Ik zie eruit als iemands ergste nachtmerrie.’

Dat komt omdat je dat ook bent.

Hij werpt me een lach toe die me allerlei dingen laat voelen, goed en slecht. Ik vind het lastig om het verlangen dat ik voel te onderdrukken, ondanks ons leeftijdsverschil.

Ik grijns om de schedel die ik op zijn gezicht heb geschminkt, een wervelkolom op zijn nek, gemengd met zwart en wit voor het spierweefsel dat onder zijn zwarte T-shirt verdwijnt. Zijn blauwe ogen steken fel af tegen de zwarte schmink. Hij houdt zijn lippen op elkaar om zo een rij tanden te zien die ik heb gemaakt. Het ontwerp is heerlijk eng, net zoals hij, een man die te oud en te schadelijk is voor iemand zoals ik.

‘Wow. Liam, ik herkende je bijna niet met die coole make-up. Sophie heeft talent, hè?’ Evan, de man die me voor deze belachelijke klus heeft gevraagd, verbreekt het moment met Liam.

Liam staat op van de stoel. Door zijn lange benen is dat verrassend gemakkelijk voor hem en mijn aandacht gaat naar zijn lichaam. Zijn stevige, perfect afgetrainde lichaam.

Evan geeft Liam een duw in zijn ribben. ‘Sophie, je hebt het geweldig gedaan. Zoals hij er nu uitziet, voorspelt wat er met hem gaat gebeuren als hij aankomende zondag niet op het podium terechtkomt.’

‘Dat zeg jij, maar ik versla je bijna elke keer.’ Liams stem klinkt gespannen.

Plotseling leg ik de link, want F1 heeft maar één coureur die Liam heet.

Liam Zander, verdomme. De meest gerespecteerde en veelbelovende F1-coureur uit Duitsland, die samen met Noah Slade en Jax Kingston de wereld op zijn kop zet sinds hun karttijd. De coureur die op weg is om dit jaar zijn eerste wereldkampioenschap te winnen. Dezelfde man die bijna zeven jaar ouder is dan ik.

Fuck. Ik heb lopen flirten met een F1-coureur. Mijn vader zou me vermoorden als hij erachter kwam, en me ook nooit meer op Bandini-terrein laten komen.

Evan neemt een foto van Liams gezicht. 'Serieus, deze make-up is geweldig. Goed gedaan. Mijn dochter is al gek op Sophie sinds ze haar een keer in de Bandini-pit zag. James Mitchell houdt haar graag verborgen, maar ik heb haar talent voor een dagje geleend.' Evan kijkt naar me. 'Vergeet niet om me eraan te herinneren dat ik je na afloop betaal.'

Ik wuif zijn woorden weg en concentreer me op mijn ademhaling in plaats van op wat Evan allemaal tegen Liam zegt. Evan zegt haastig gedag na de mededeling dat hij een kijkje bij de kinderen moet nemen.

'Dus, je bent coureur.' Ik knars met mijn tanden en weet mijn irritatie nauwelijks te verbergen doordat ik in mijn handen knijp. Ik haat de manier waarop zijn ogen over me heen glijden. Hij kijkt alsof hij elk plekje waarop het kostuum strak om mijn lichaam zit in zijn geheugen wil prenten, alsof hij zich de hele dag wil kunnen herinneren. En nog erger, het gevoel dat ik krijg door zijn aandacht is heerlijk.

'Mm, dat is wat ze zeggen. En jij bent Sophie, een prinses?'

Mijn naam rolt van zijn tong alsof hij hem wil uittesten en zijn Duitse accent rekt het laatste deel uit.

Ik recht mijn rug. 'Dat zeg jij. Maar in dit verhaal hoef ik niet gered te worden.'

'Nee, dat klopt. Misschien ben jij wel degene die iemand redt.' Zijn mondhoeken krullen omhoog.

Zijn charme maakt het onheilspellende gevoel dat zijn woorden me geven goed. Ze liggen zwaar op mijn maag, net als de nieuwsgierigheid omdat ik wil vragen wat hij bedoelt.

Hij wrijft met zijn knokkels over mijn wang en het ruwe gevoel zet elk zenuwuiteinde van mijn lichaam in de fik. Een vonk die het equivalent is van een stoppenkast die is doorgeslagen. 'Maar je bent te jong en naïef. En het is niet de juiste tijd. Misschien als we elkaar weer zien onder andere omstandigheden, in een andere tijd.'

Liam lacht zachtjes in zichzelf terwijl zijn blik over mijn lichaam glijdt en hij me niet de tijd geeft om te antwoorden, laat staan zijn woorden te verwerken. 'Je bent geen prinses. Je bent verdomme een koningin. Laat niemand je iets anders wijsmaken, ook jij zelf niet. Sommigen denken dat de koning het belangrijkste is, maar de koningin haalt alle andere stukken neer. Succes op de uni en drink een biertje op mij.'

Hij leest boeken en gebruikt schaakverwijzingen. Liam Zander is stiekem een nerd en er verschijnt een lach op mijn gezicht nu ik zijn geheim weet.

Hij trekt zijn hand weg en staart naar zijn knokkels. Hij kijkt verbaasd voordat hij de uitdrukking verbergt en naar me grijnst, terwijl de schmink zijn perfecte gezicht bedekt. Hij loopt weg en knipoogt naar me over zijn schouder voordat hij het feest en mij achterlaat.

Shit. Ik geloof dat ik net een mindfuck heb gehad.

HOOFDSTUK 1

Liam

TWEE JAAR EN VIJF MAANDEN GELEDEN

*M*ijn rinkelende telefoon haalt me uit mijn slaap. De deken verschuift om me heen als ik in het donker naar mijn telefoon zoek. Zonder op het scherm te kijken druk ik op de groene knop, want er zijn maar weinig mensen die me op dit tijdstip bellen zonder daarvoor een belangrijke reden te hebben.

‘Kom als de sodemieter deze kant op. Johanna werd wakker van een wee, maar we weten niet zeker of het serieus is, gas of een harde buik. Ze is al te ver, dus ik wil het risico niet lopen.’ Mijn broers woorden verjagen alle slaap in mijn ogen.

‘Jij hebt geneeskunde gestudeerd. Hoezo weet je het verschil niet?’

‘Klootzak, ik doe iets met neurologie, geen verloskunde. Je moet Elyse komen halen voor het geval dat en haar naar ma en pa brengen.’

Ik spring uit bed en laat daarbij bijna mijn telefoon vallen. ‘Ik ben er over tien minuten.’

Lukas beëindigt het gesprek zonder gedag te zeggen.

Gelukkig besloot ik met de feestdagen in Duitsland te blijven, aangezien Johanna elk moment kan gaan bevallen. Ik negeer de pijn in mijn ballen bij het idee van een bevalling.

Ik maak me snel klaar terwijl de adrenaline door mijn lichaam giert. Een paar minuten later spring ik in mijn SUV en rijd ik naar de wijk waar mijn broer woont. Hij heeft alles maanden geleden al gepland, om er zeker van te zijn dat ik er zou zijn voor de geboorte. Nu Johanna op scherp staat, is Lukas op alles voorbereid. Echt waar. Hij heeft Jo er al eens bijna van overtuigd naar het ziekenhuis te gaan met zo’n ‘vals alarm’.

Ik rijd hun oprit op, zet de auto stil en stap uit. Ik zie lichten branden achter elk raam op beide verdiepingen van hun huis. Mijn broer opent de voordeur als ik naar het overdekte stuk ervoor loop. Binnen baadt Lukas in een gouden gloed van de kroonluchter. Rusteloos haalt hij een hand door zijn blonde haren en ik zie rimpeltjes in de huid rondom zijn babyblauwe ogen terwijl hij zenuwachtig naar me lacht.

Als ik voor hem sta, trek ik hem naar me toe voor een knuffel. ‘Daar is de held van de dag. Zeg eens, hoe voelt het om het resultaat van je harde werk te zien?’

‘Ongeveer zo goed als Johanna die naar me roept dat ik uit voorzorg alles moet pakken. Ze denkt dat het nu echt tijd is.’

‘Zijn haar vliezen nog niet gebroken?’

‘Nee, maar je weet maar nooit.’

Johanna, die prachtig is met haar bruine haren en grote ogen, duwt zich langs mijn broer. Het blokje op haar wangen neemt toe als ze diep in- en uitademt, met haar lippen op elkaar geperst. ‘Mannen zouden net als zeepaardjes moeten zijn. Zij kunnen zwanger worden én bevallen. Ik heb gelezen dat ze geweldige vaders zijn terwijl de moeders nietsdoende zeedieren zijn.’

Ik schud mijn hoofd naar haar. 'Je moet je ontspannen. Je wordt helemaal rood en zo.'

In de tien jaar dat ik Johanna ken, is ze geen spat veranderd: ze raakt altijd opgefokt in gespannen situaties. Zij was degene die tegen me tekeering toen ik ons laboratoriumrapport aan het einde van de les inleverde in plaats van aan het begin. Terwijl de andere meisjes op school achter mijn lul aan zaten in de hoop daar toegang toe te krijgen, gaf Johanna me een preek over huiswerk en examens. In tegenstelling tot anderen maakte zij het me niet makkelijk omdat ik coureur was. Het is dankzij haar dat ik überhaupt mijn diploma heb gehaald.

Ze schudt met haar vinger in de lucht naar me, haar bruine ogen fonkelend. 'Je mag me pas vertellen dat ik moet ontspannen zodra jij een baby ter grootte van een watermeloen uit je lichaam hebt geduwd.'

Mijn broer kijkt verschrikt naar me. Ik had veel liever mijn leven geleefd zonder dat beeld in mijn hoofd te hebben, want ik ben eigenlijk gek op watermeloen.

'Kijk niet zo. Dit is allemaal jouw schuld.' Ze staart naar Lukas terwijl ze met twee wijsvingers in haar buik port.

'Ik hoorde je anders niet klagen tijdens de daad.' Hij glimlacht naar haar.

Ze wuift zijn woorden weg. 'Ik was de gevolgen van onze acties vergeten.'

Ik grijns naar Lukas. 'Jij bent degene die haar drie maanden na de geboorte van je eerste kind zwanger maakte. Een beetje territoriaal, toch?'

'Ik ben gek op de gloed die ze heeft als ze zwanger is.' Lukas trekt Johanna naar zich toe voordat hij een kus op haar hoofd drukt. Hij heeft zijn voorkeur voor het uiten van zijn liefde van onze ouders geërfd, koning en koningin van klef zijn.

'Ik hoop dat je kunt leven met een bleek gezicht, want de enige gloed die jij zult krijgen, is om twee uur 's nachts van de koelkast als je Kaia eten geeft,' mompelt Johanna tegen zijn borst.

Ik kan in ieder geval niet wachten om Kaia te ontmoeten, Johanna's watermeloen en het toekomstige lid van onze gekke familie.

'Wat kan ze zulke dingen toch mooi omschrijven, vind je niet?' Lukas trekt Johanna stevig in zijn armen voordat hij loslaat.

Ik doe net alsof ik kokhals. 'Ik word misselijk van jullie.'

'Als je gaat trouwen, begrijp je wel wat ik bedoel. Tot die tijd mag ik je bedanken dat je mij als je labpartner koos. Wie had gedacht dat de knapste jongen van mijn biologieklas een net zo knappe broer had.' Johanna knipoogt naar Lukas.

'Het is echt iets voor Lukas om je in te pikken voordat ik het kon proberen.'

'Jij hebt nooit kans gemaakt. Eén blik op mij en ze was verkocht. We hoefden alleen maar te wachten tot ze niet meer minderjarig was,' roept mijn broer over zijn schouder voordat hij naar boven rent.

Johanna glimlacht flauwtjes naar me. 'Sorry dat je al die jaren geleden in de friendzone bent gestopt. Wie kan nou de aanvoerder van het ijshockeyteam weerstaan?'

'Ik had gehoopt dat jij, de voorzitter van de United Nations Club, dat wel kon, maar nu ben je zwanger van het gebroed van mijn broer. Ik had gedacht dat je mijn slimme kop wel zou willen in plaats van mijn broers spierballen.'

'Je vergeet dat ik neurochirurg ben...' Lukas kwam weer voorzichtig de trap af met een slapende Elyse in één arm en een weekendtas in zijn andere.

'Ik vind het maar niets dat het nu twee tegen een is. Voordat Jo achttien werd, was dat wel anders.' Ik sla mijn armen over elkaar voor mijn borst.

'Kom op. Moet je jezelf nou zien, je bent een grote Formule 1-coureur die net zijn eerste wereldkampioenschap heeft gewonnen. Je hebt dus toch de boeken verruild voor spieren.' Johanna omhelst me. Haar bolle buik maakt de knuffel een beetje onhandig, maar toch weet ze zichzelf en haar rozengeur om me heen te wikkelen.

'Ik heb nooit boeken verruild,' zeg ik verontwaardigd. 'Het enige wat

er is veranderd, is dat ik niet meer met vrouwen afspreek in de bibliotheek.'

'Ik hoop echt dat je snel iemand vindt om mee te settelen. Je moet geen serieuze relatie willen met die gridmeiden, want die willen liever je naam dan je hart. Bovendien kan ik niet je enige vrouwelijke vriendin zijn. Je bent nogal aanhankelijk.' Ze steekt haar tong naar me uit voordat ze naar de voordeur waggelt.

'Wat? Sinds wanneer? Dit is de eerste keer dat ik je hierover hoor.'

'Sinds altijd al, man. Een paar maanden geleden appte je Johanna dronken om drie uur 's nachts en vroeg je haar of ze een slaapliedje voor je kon zingen. Maar ik klaag niet hoor, want als je belt, maak je ons allebei wakker.' Hij werpt haar een grijns toe die ik liever de rest van mijn leven niet meer zie.

'Oké, bah. Bewaar je slaapkamerblik maar voor de volgende keer dat je haar zwanger wilt maken. Ik hoop dat jullie allebei snappen dat zo'n slaapliedje het beste is wat ik kan horen als ik onderweg ben. Nog beter dan de geluiden in de pitstraat op de dag van een race.'

Johanna heeft de stem van een engel en ze kan ook goed zingen. Ik kan er niets aan doen dat ik me eenzaam voel als ik 's avonds heb gedronken, terwijl ik het grootste deel van het jaar doorbreng met mijn F1-team.

'Je hebt écht een vriendinnetje nodig. Ik kan niet voorgoed je enige beste vriendin blijven.' Johanna lacht voordat ze plots ineenkrimpt en over haar buik wrijft.

'Goed. Jullie moeten gaan.' Ik pak Elyse uit Lukas' armen.

'Heb je het autozitje gekocht waar ik het over had?' Mijn broer houdt Elyse in de gaten terwijl ik haar zachtjes heen en weer wieg.

'Ja, mam. Ik heb zelfs expres mijn suv gepakt, omdat je een hekel hebt aan mijn cabriolet.'

Johanna glimlacht naar mijn broer. 'Soms zou ik willen dat jij een cabriolet had.'

'Die zijn niet veilig,' gromt Lukas terwijl hij Johanna in zijn Land

Rover helpt. Op de een of andere manier is hij van een zorgeloze man veranderd in een nieuw lid van de veiligheidsdienst. Het begon allemaal toen hij met Johanna trouwde, een huis kocht en haar zwanger maakte. Wie had gedacht dat het kiezen van de knapste vrouw als labpartner hiertoe zou leiden? Lukas zou me moeten bedanken voor het feit dat ik met mijn hormonen dacht en dat ik biologie móést halen.

Ik loop naar mijn SUV en open de deur met één arm voordat ik Elyse in het autozitje zet. Het roze geval lijkt niet thuis te horen in het zwartleren interieur. Ik friemel met de gespjes voordat ze goed zit, waarbij haar mollige gezichtje en blonde haren er verdomd schattig uitzien.

Ik druk een zachte kus op Elyses voorhoofd voordat ik de deur dichtdoe. Dan draai ik me om naar de twee ouders met allebei een stralende glimlach op hun gezicht. 'Ik zie jullie wel in het ziekenhuis zodra de babysit er bij mama en papa is.'

'Dat mag ik verdomme hopen. Tot later.' Lukas zwaait voordat hij wegrijdt. Johanna glimlacht naar me vanuit de rijdersstoel, een en al kalme ondanks de mogelijke uren pijn die ze moet doorstaan.

Ik laat Elyse achter bij de babysit voordat ik me met mijn ouders naar het ziekenhuis haast. Mijn vader zit ontspannen in de wachtkamer terwijl mijn moeder door de kleine ruimte ijsbeert. Haar laarzen tikken op de vloer terwijl ze naar de klok staart en dan met een frons naar de deur.

Mijn ouders lijken net Barbie en Ken, een en al blonde haren en een lichtgebruinde huid. Mijn moeder kijkt naar me met stormgrijze ogen en de paniek is duidelijk aan haar gespannen lichaam te zien. Haar blonde haren bewegen mee terwijl ze heen en weer loopt, een beweging die niets doet om haar te kalmeren, terwijl mijn vader precies het tegenovergestelde doet en met zijn hoofd tegen de muur leunt.

'Waarom ga je niet even zitten?' Ik wijs naar de lege stoel naast me.

'Dat wil ik niet. Ik haat het om te wachten, want ik wil Kaia vasthouden en die verse babygeur inademen.' Ze sluit haar ogen en glimlacht.

'Je klinkt als een seriemoordenaar.' Door mijn opmerking vliegen haar ogen open. Pa lacht totdat hij moet hoesten.

Mijn moeder kijkt woedend naar mijn vader. ‘Moedig zijn grapjes niet aan. Het is jouw schuld dat hij zo tegen me praat.’

‘Iemand moest hem een gevoel voor humor geven.’ Mijn vader grijnst naar me en zijn blauwe ogen glinsteren in het fluorescerende licht.

Mijn moeder vecht tegen een lach. Na een paar minuten ijsberen komt ze naast me zitten en trekt ze mijn hand op haar schoot alsof ik een peuter ben in plaats van iemand die net zesentwintig is geworden. ‘Weet je nog die keer toen we jou en Johanna zo ver probeerden te krijgen samen naar het schoolgala te gaan?’

‘Hoe kan ik dat vergeten? Lukas was daar helemaal niet blij mee en liet dat weten ook.’

Ik heb fijne herinneringen aan de voortuin van mijn ouders, inclusief het moment waarop Lukas een aanzoek deed op dezelfde plek waar hij me een paar jaar daarvoor had geslagen.

‘Dat was het moment waarop ik wist dat ze verliefd op elkaar zouden worden. Ze waren net een film, een slimme sporter en een verlegen meisje. Hij wachtte gewoon zijn tijd af.’

‘Je kijkt te veel films met romantiek.’ Ik schud mijn hoofd.

Mijn moeder is in alles op zoek naar sprookjesachtige eindes, want ze is een hopeloze romanticus die op haar tweeëntwintigste de liefde van haar leven ontmoette. Lukas volgde haar liefdesadvies keurig op terwijl ik maar wat deed en niet bepaald iets langdurigs zocht.

Johanna’s woorden blijven bij me hangen. Ben ik aanhankelijk omdat ik niemand heb met wie ik dingen kan delen? Ik wil niet gezien worden als een aanhankelijke man. Wat zijn een paar dronken telefoontjes nou? Sommige mensen appen hun exen terwijl ik mijn vrienden bel, wat je niet echt als iets slechts kunt zien.

De huid om haar grijze ogen rimpelt terwijl ze naar me glimlacht. ‘Als die films er niet waren, dan had ik je vader misschien wel nooit een kans gegeven.’

Deze keer kokhals ik echt. ‘Jullie mogen mijn psycholoog betalen, want ik zou uren kunnen vullen met deze shit.’

Het voelt alsof we urenlang wachten. Anders dan bij Elyses geboorte komt Lukas niet zo nu en dan naar buiten om ons een update te geven. Ik speel wat met mijn telefoon om iets te doen te hebben. De minuten verstrijken zonder dat er een verpleegkundige naar buiten komt en dus hebben we helemaal niets om op af te gaan terwijl we hier zitten. We zijn allemaal gespannen van nieuwsgierigheid terwijl we op ons nieuwe familielid wachten.

Een verpleegkundige haast zich de wachtkamer in en vraagt ons of we de Zander-familie zijn. 'Er zijn wat dingen veranderd. Johanna is naar de operatiekamer gebracht vanwege wat medische complicaties. We hebben niet veel informatie, maar iemand komt zo snel mogelijk hier als we meer weten.'

'O god. Ik hoop dat het niets ernstigs is.' Mijn moeder begint weer te ijsberen en laat haar boek op de stoel achter.

'De dokters weten vast wat ze moeten doen.' Mijn vaders schichtige blik past niet bij de kalme toon van zijn stem.

'Elyse is via een natuurlijke bevalling gekomen. Waarom moet Johanna nu een keizersnede?' Mijn moeder stopt met lopen en drukt een hand tegen haar borst alsof ze zo haar hart tot rust kan brengen.

Ik duw mijn telefoon terug in mijn zak, niet langer in de stemming om een dom spelletje te spelen. 'De dokter laat het wel weten.'

Een paar minuten later gaat de deur krakend open en zie ik een bleke Lukas met gebalde vuisten. Ik zie geen enkel teken van leven in zijn ogen. Hij lijkt bijna niks te voelen, alsof iemand zijn ziel uit hem heeft gezogen en alleen maar het omhulsel van een man heeft achtergelaten.

Een koud gevoel kruipt over mijn rug als zijn blik op mij valt.

Een traan ontsnapt aan zijn oog. Eén enkele traan zorgt voor spanning in mijn borst en mijn longen beginnen te branden. Het voelt alsof iemand de luchttoevoer in de kamer heeft afgesloten en de stilte drukt op ons alle vier. We zeggen niets en kijken toe terwijl Lukas' borst snel op- en neergaat en zijn donkere ogen ons aankijken.

Met wankelende benen duw ik mezelf omhoog uit de stoel en ik probeer mezelf bijeen te rapen. ‘Wat is er gebeurd?’

Zijn lege, uitdrukingsloze ogen vinden de mijne. ‘Johanna heeft het niet gered.’

Tranen stromen over zijn gezicht en mijn maag keert om als zijn onderlip trilt. Mijn moeder snikt luid terwijl ze op mijn broer afstormt en hem omhelst. Mijn vader en ik staren elkaar aan terwijl we geen van beiden iets zeggen, we begrijpen er niets van.

Wat de fuck is er aan de hand?

Mijn broer trilt en zijn benen begeven het terwijl mijn moeder samen met hem op de vloer knielt. Mijn hart gaat flink tekeer in mijn borst terwijl mijn maag zich op de beige vloertegels dreigt te legen.

Mijn broer fluistert krachtig, alsof ze op die manier waar worden. ‘De baby zat vast.’ Lukas’ stem slaat over. ‘Jo’s bloeddruk zakte tijdens een spoedkeizersnee en ze...’ Hij snikt.

Het voelt niet alleen alsof iemand het tapijt onder mijn voeten vandaan heeft getrokken. Dat zou te simpel zijn, een te zachte omschrijving voor de nachtmerrie die hier plaatsvindt. Het voelt alsof iemand mijn benen van mijn lichaam heeft getrokken, me in een bloederig hoopje achterlatend, zo verdomd machteloos terwijl mijn broer instort in een of ander vreselijk ziekenhuis.

Dit kan niet waar zijn.

Lukas’ lichaam trilt terwijl hij tegen mijn moeder leunt en zijn geluidloze gesnik zorgt ervoor dat mijn hart verschrompelt. ‘Ze heeft het niet gered. Ze... vroeg of ik ons meisje kon vasthouden. Dat was alles wat ze wilde. Mijn vrouw. Verdomme. Weg.’ Zijn zware ademhaling wordt paniekerig, oppervlakkig.

Holy fucking shit.

Mijn beste vriendin is weg. Dezelfde vrouw die uren geleden nog naar me glimlachte, me aanhankelijk noemde. Johanna, het allerbeste wat me op de middelbare school overkwam en een van mijn favoriete vrienden. Mijn vriendin, die met haar ogen rolde naar meisjes die me alleen maar

wilden vanwege mijn racetalenten en niet vanwege mijn nerdy trekjes. De vrouw die het hart van mijn broer stal terwijl ze het mijne heelde en zichzelf in elk familielid van me prentte.

Ik vecht niet tegen de misselijkheid terwijl ik naar de dichtstbijzijnde prullenbak ren, mijn maag trekt samen en ik proef zuur op mijn tong terwijl ik tranen over mijn gezicht voel stromen. Mijn bleke vingers trillen terwijl ik de plastic rand vastpak en de prullenbak gebruik om mezelf op trillende benen overeind te houden.

‘En de baby?’ Mijn moeders stem klinkt boven mijn gekokhals uit.

‘Met Kaia gaat het goed.’ Mijn broer, die altijd terughoudend is en mij heeft geleerd hoe ik kalm moet blijven, huilt nu in haar armen. Zijn stem klinkt hees terwijl hij iets tegen mijn moeder fluistert. Ik kan er niet tegen dat ik hem zo gebroken zie. Hij ziet eruit zoals ik me vanbinnen voel.

Ik grijp de prullenbak vast en durf niet los te laten terwijl mijn vader trillend een hand over mijn rug beweegt.

Ik haat het geluid van Lukas die huilt. Ik haat deze hele verdomde dag, de gedachte dat ik mijn beste vriendin ben verloren terwijl ik er een nichtje bij heb gekregen is te veel. Waarom zou God in hemelsnaam zo’n wreed spelletje spelen? Om het ene leven te nemen terwijl het andere wordt gered?

Ik verlaat de ruimte en laat mijn familie achter terwijl ik naar de uitgang van het ziekenhuis ren. De duisternis begroet me en dat klopt met de kolkende emoties vanbinnen. De heldere maan staat spottend aan de hemel terwijl ik door het lint ga. Mijn benen begeven het en ik zak op mijn knieën in het gras, waar mijn tranen samensmelten met de vochtige sprietjes.

Ik gooi mijn hoofd in mijn nek en laat een hese snik horen. Het gepijnigde geluid wordt overstemd door naderende sirenes van een ambulance. De frisse buitenlucht brandt in mijn longen terwijl ik krachtig inadem.

Vanuit het niets is ineens mijn vader er en hij knielt naast me, trekt me tegen zich aan om me vast te houden.

Ik kan mijn trillende lichaam niet verbergen. ‘Ik snap het niet. Hoe

kan dat nou? Het is de eenentwintigste eeuw, verdomme. Tegenwoordig overlijden mensen niet zomaar tijdens een bevalling.'

'Het spijt me, zoon. Ze konden niets doen.' Mijn vaders stem klinkt gesmoord.

'Dus? Hoe de fuck moet ik naar Kaia kijken zonder aan háár te denken?' Ik haat dat ik zelf hoor hoe zwak mijn stem klinkt.

'Als je haar ziet, zie je het laatste prachtigs wat haar moeder heeft gemaakt. Ze heeft nu meer dan ooit een oom nodig.'

Ik grijp het gras vast en trek aan de sprietjes om mijn frustratie te uiten. 'Ik wil haar niet. Ik wil Johanna terug.'

'Dat meen je niet.'

'Natuurlijk wel, verdomme. Ik wil de klok terugdraaien en deze ellendige dag uit de geschiedenis wissen.' Ik voel me niet schuldig om wat ik zeg. Mijn gespannen borst herinnert me aan de pijn in mijn hart, die me op de rand van waanzin brengt.

'Dat kunnen we niet. Maar denk aan je broer en aan wat hij doet. Wees sterk voor hem.'

Hoe kan ik sterk zijn voor hem als mijn hart door een papierversnipperaar wordt gehaald?

'Dat kan ik niet.' Ik stik in de woorden en mijn stem klinkt hees terwijl de tranen terugkeren en ze beginnen te stromen als ik aan Johanna denk. Aan die keer dat we in een vervegevecht belandden tijdens het schilderen van Kaia's kinderkamer. Het beeld vervult me met wanhoop en maakt me opnieuw misselijk.

Ik heb geen idee hoe ik met deze shit moet omgaan. Ik kan de borrelende gevoelens niet aan, de pijnlijke herinneringen en de doffe pijn in mijn borst.

Mijn vader houdt me vast en we zitten in stilte terwijl we allebei gepijnigd ademhalen.

30 december is niet alleen de dag van Johanna's dood. Het is de dag waarop ik mezelf laat gaan, mijn gebroken hart zo diep in mijn lichaam wegstop dat ik de restjes ervan niet eens zou herkennen.